

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 21.07.2001, sp. zn. 12 To 97/2001, ECLI:CZ:VSPH:2001:12.TO.97.2001.1

Číslo: 13/2003

Právní věta: Při určování a účtování úkonů právní pomoci advokátem v trestním řízení je třeba vycházet ze zásady, že první a každý další den hlavního líčení se začíná nový úkon a že dobu úkonů provedených v této souvislosti v různých dnech nelze sčítat. V rámci jednoho dne je však třeba sčítat časy úkonů právní služby a podle výsledků pak v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, stanovit počet úkonů právní služby.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 21.07.2001

Spisová značka: 12 To 97/2001

Číslo rozhodnutí: 13

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odměna ustanoveného obhájce

Předpisy: § 11 odst. 1 písm. g) předpisu č. 177/1996Sb.
§ 151 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zrušil k stížnosti obhájce Mgr. M. L. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 6. 2001 sp. zn. 3 T 112/97a tomuto soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 6. 2001 sp. zn. 3 T 112/97 bylo podle § 151 odst 2, 3 tr. ř. rozhodnuto tak, že obhájci Mgr. M. L. se přiznává odměna ve výši 43 200 Kč s režijním paušálem ve výši 1500 Kč, náhrada za promeškaný čas ve výši 800 Kč a náhrada hotových výdajů za cestovné ve výši 2385 Kč, celkem částka 47 885 Kč za obhajobu odsouzeného E. D. Tímtož rozhodnutím podle téhož zákonného ustanovení bylo vysloveno, že témuž obhájci se nepřiznává odměna ve výši 24 040 Kč s režijním paušálem ve výši 75 Kč, celkem tedy částka 24 115 Kč za obhajobu v téže věci.

Podkladem pro výše uvedené rozhodnutí se stalo vyúčtování poskytnutých právních služeb obhájcem, které bylo následně soudem výše uvedeným způsobem redukováno. Redukce spočívá zejména v

jiném právním hodnocení posuzované věci, což se promítá do výše odměny za úkon první pomoci, a dále v rozdílném způsobu výpočtu množství úkonů právní pomoci za obhajobu v hlavním líčení.

Proti výše uvedenému usnesení podal obhájce v zákonné lhůtě od jeho oznámení v souladu s § 143 odst. 1 tr. ř. stížnost, ve které napadá výrok o nepřiznání odměny spolu s režijním paušálem v celkové výši 24 115 Kč a navrhuje, aby usnesení bylo v této části zrušeno a nově bylo rozhodnuto tak, že se mu přiznává i částka 24 115 Kč.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost je částečně důvodná.

Především je třeba konstatovat, že vzhledem ke způsobu konstrukce výpočtu odměny a souvisejících režijních paušálů, jak je pojata vyhláškou Ministerstva spravedlnosti ČR č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), nelze od sebe oddělovat částky přiznané a částky nepřiznané. V případě, že je zjištěn, byť částečný, nedostatek ve způsobu výpočtu, je třeba přezkoumat celý výrok o stanovení výše odměny, režijního paušálu, náhrady za promeškaný čas i náhrady hotových výdajů.

Stížnost je nepochybně důvodná v té části, kde stěžovatel brojí proti způsobu výpočtu výše odměny za úkon právní pomoci, jak ji provedl krajský soud. Způsob výpočtu výše odměny za úkon právní pomoci v případě, že jde o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, anebo jde-li o obhajobu v trestním řízení vedeném pro trestné činy spáchané ve vícečinném souběhu – druhá alternativa je posuzovaný případ – je upraven v ustanovení § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění. V takovém případě náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu nebo za každý takto stíhaný trestný čin mimosmluvní odměna snižená o 20 %.

Stěžovatel byl odsouzenému ustanoven obhájcem opatřením soudce Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 4. 12. 1998, které obhájci bylo doručeno dne 8. 12. 1998, dnes odsouzenému E. D. dne 10. 12. 1998. Stalo se tak po podání obžaloby, která ke krajskému soudu napadla dne 4. 11. 1997. Podle obžaloby bylo jednání odsouzeného E. D. právně kvalifikováno jako trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák., trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák. a trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 4 tr. zák. dílem dokonaný, dílem ukončený ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Tato právní kvalifikace jednání odsouzeného platila až do vyhlášení rozsudku krajským soudem dne 4. 10. 2000. Skutečnost, že jde o vícečinný souběh trestných činů, je potvrzována i úředním záznamem předsedkyně senátu založeným ve spise. Je nutno konstatovat, že jedna z podmínek pro účtování odměny podle ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu je dána.

Další podmínkou pro použití ustanovení § 12 odst. 4 advokátního tarifu je zvážení, zda jde o společný úkon při obhajobě v trestním řízení. Jedině tehdy přísluší obhájci odměna za každý stíhaný trestný čin snižená o 20 %. Obhájce v posuzovaném případě vystupovat pouze v hlavním líčení a lze tedy bezpečně konstatovat, že jde o společný úkon.

Z důvodů výše vyložených je proto nepochybné, že postup stěžovatele při výpočtu odměny za úkon právní pomoci v posuzované věci byl korektní, v souladu se zákonem, když jím bylo respektováno jak snížení odměny o 20 % podle ustanovení § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., tak i další snížení odměny o 10 % podle vyhlášky č. 235/1997 Sb. Až potud je tedy stížnost důvodná.

Stěžovatel se dále domáhá, aby v souladu s jím předloženým vyúčtováním mu byly za obhajobu při hlavním líčení před krajským soudem dne 30. 5. 2000 přiznány 4 úkony právní pomoci, když potvrzuje, že hlavní líčení tohoto dne bylo konáno dopoledne od 8.30 do 11.30 hodin a odpoledne od 13.00 do 15.25 hodin. Je třeba přisvědčit stěžovateli, že na řešení této otázky byly v minulosti rozdílné názory, neboť platný právní předpis tuto otázku jednoznačně neřeší. Soudní praxe poslední

doby se sjednotila na zásadě, že první a každý další den hlavního líčení se začíná nový úkon a že dobu úkonů provedených v různých dnech nelze sčítat. V rámci jednoho dne naopak je nutno sčítat časy úkonů právní služby a podle výsledku pak v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. stanovit počet úkonů právní služby. Pokud jde o přestávky v hlavním líčení konaném téhož dne, nelze do doby účasti na jednání před soudem zahrnovat všechny přestávky, zvláště ne ty, které trvají delší dobu. Praxe vychází z ustanovení § 14 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a připouští včítání přestávek kratších 30 minut do doby úkonu právní služby. Přestávky nad tuto hranici je třeba honorovat jako promeškaný čas. V posuzovaném případě tak postupoval i krajský soud v napadeném usnesení a jeho rozhodnutí v tomto směru nelze nic vytknout (srov. rozhodnutí č. 7/1998 Sb. soudních rozh. a stanovisek).